

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

77. szám.

Pest, június 13. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni Pesten, csak a kiadónál (a Beimelféle nyomdában, aldunator Piáristák épülete) vidéken a k. postahivataloknál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve félévre. Pesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Pesten 2 ft 30 kr. vidékre postán 3 ft 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest, június 13.

A tegnapielőtti események mindenkiben sajnos érzelmet fakasztanak.

Ugy tetszik előttünk az egész, mint mikor hiv barátok, jó testvérek valamin összevesznek, s haragjukban magokon kívül vannak, s olyanokat követnek el egymással, mit aztán a következő napon szégyenelnek és megbánnak.

A nép, különösen azok, kik a kaszárnya kapuit ostromlák, kik az ablakokat feszítgeték, a kétségbe esésig ingerült volt.

Ha több is történik vala, az sem lett volna csuda.

Hiszen, mindnyájan tudjuk, mi történt. Oda ben folyást ropogott a fegyver. — Mindenki azt gondolta, hogy derék önkénytesek tán valami szegletbe szorítatva a legiszonyatosban halomra lödöztenek.

Az eredmény mutatja, hogy az olaszok legnagyobb része katonailag, vitézen, elszántan és egyáltalában nem úgy, mint sokan magyarázzák, nemzeti gyűlölségből embertelenül viselék magokat.

Mi meg vagyunk győződve, hogy az eset tökéletesen nyomoru bujtogatások következménye.

Hanem értjük meg egymást.

Azt mi nem állítjuk, hogy a kezdet és az első összecsapás már kicsinált volt, hanem hogy rossz akaróink az egészet illy neművé fejleszték ki. Az által tudni illik, hogy mi bizonyosan hatalmukban állott, nem hogy csilapították volna a dühöngőket, hanem inkább izgaták, sőt a támadó lövéseket parancs szavaikkal igazgatók. És ez iránt már az olaszok közül többen már tanuságot is tettek.

Fájdalom, azonban hogy a magyarok ellensé-

gei bár miként is ment végbe voltaképen a dolog, céljokat elérik.

Europa a mi ügyeinkről közönségesen az ellenünk rossz indulattal viseltető német lapok utján szokott értesíteni.

Képzeldük milly alakban fog e hír elterjeszteni. Azt fogják rólunk mondani, hogy mig egy felől a magyarok olaszországot vérrel borítják mi itthon azon néhányat kik közzénk szám kivétvék támadjuk meg, s leöldözni akarjuk.

Majd szépen fog le menni e hír Horvátország felé, azon olaszokhoz kik véruket ontani indultak le hazánk integritásáért.

Az esemény egy minden elv nélküli valóságos félreértések chaoszából eredett összeütközés le- vén magában véve igen kisszerű.

A ministeriumnak, köteleesség mulasztás terhe alatt azonnali teendője, az ügyet megelőzve rosszakaróinkat valóságos kerék vágásába vissza zök- kenti.

Kezden rögtöni vizgálatot. A kik bűnösek lesznek, mind a két részről a legszigorubban büntetessenek meg.

Ha kívül, hogy voltak kik akkor is tüzet parancsoltak, midőn e borzalmat nem az önvédelem szükségessége parancsolta, azok tekintessenek úgy mint közönséges gyilkosok.

Az olaszok pedig jöjjenek vissza, hiszen azért nem lesz szükség, hogy ismét egy laktanyába tegyék az önkénytesekkel, kik között, ugy látszik igen sokan vannak kik e szép és becsületes lelkü nemzet fiait valódilag nem ismerik.

Mondjuk ki világosan, mi az olasz katonáknak sokat köszönhetünk.

A Metternich systema későbbi modificatioi, s Kolowrath és Fiquelmont féle ministerium aligha nem tett volna még egy pár kétségbe esett lépést ha az itteni olaszokban biztak volna.

Mi magunk, és velünk sok mások tanu bizony- ságok vagyunk az érzelmeiről, mellyek köztünk s az olaszok között léteztek.

A miveletlenebbekben mint ha az instinctus is dolgozott volna, mi által mind a két felől azon- nal ki látszott, hogy az olasznak, és a magyarnak egy közös ellensége van.

Ha itt német és cseh katonák vannak, lelövet- nek minket, mert ne tagadjuk magunk előtt, hogy a bécsi csokolozásokra nem sokat adtunk, s hogy Bécsben az volna a leg népszerűbb kormány melly Milanót, Pestet és Pragát hallomba lövetné. —

Nem mondják ők ezt, s el is tagadná ha szem- mökbe mondanok neki, de azért az okos ember jól tudja mit kelljen hinnie.

Azért minden kitelhetőképen béküljünk meg olaszokkal.

Mi erre nézve az ifju nemzeti pártból azok ne-

vében, kiknek bizodalmit birjuk, egy proclamatiot fogunk szerkeztetni.

Ki tesszük azt az ifjuság rendes gyűlhelyeire, hogy a kiknek meggyőződése ugy hozza magával írják alá.

Megfogjuk keresni a ministeriumot, hogy azt elegendő példányban juttassa az olaszok kezébe. És várjuk őket vissza testvéri szeretettel.

Polgártársak! önök láthatták a mély, fájdalmat melly ezen embereken nehézkedik. Ők el voltak keseredve. Sirva bucsuztak el, s még a hajón is a béke fehér kendőjét lobogtatók.

Jaj volna a magyar nemzetnek, ha a nemesb érzelmet buta bidegséggel visszautasítaná ma- gától.

Azon két önkénytesek közül, kik tegnap előtt éjjel a kaszárnyában halva maradtak, az egyik: Nagy Gedeon.

Egy versirő barátunknak, és egy más szinte jó emberünknek tegnap csözkbe jutott a rendör- ség ügyeibe avatkozni.

Hanem a mi drága barátaink ugyancsak csiz- madiát fogtak.

Hoszas, és egész délután folytattatott gyanakodás, kutatás, leskődés, és fiakkerozás után buzgó hazánkfiai becsiptek két idegen egyent.

És gondolná-e az olvasó, mi által ébresztett gyanul e két idegen a mi dilettans rendőreink előtt. —

Mert kalapjaikon cseh kokárdát viseltek! Mintha bizony nem szabadna az embernek cseh- nek lenni. Sok nevenvendék táblabírótság kell ahhoz, hogy az ember titkos bujtogatóknak higgye azokat kik mint csehek nemzeti színeiket nyilvánosan viselik. —

A vizgálatból aztán ki is sült, hogy a befo- gattak jóra való vázson kereskedők voltak.

Hitelt érdemlő személyek erősíték előttünk, hogy a mult éjjel a királyi helytartó szobája körül egy, gyilkossal és pisztolyokkal felfegyverzett embert találtak volna.

Ha e hirnek van valami alapja, az akkor min- denesetre egy újabb phoenomenona azon machi- natioknak mellyeknek célja, hogy Ferdinand ki- rály minél inkább veszítse el kedvét a magyarok- hoz jönni.

Mint lehet az ember a kijelölt választmány-nak tagjává mindenestre, bármelyik párthoz tartozzék, annak talentos tanubizonyosságát adta e napokban egy tekintélyes polgár.

E polgártársunk elment a radical körbe, s ott csattogó liberalis hangja miatt belejutott a kör által javasolt névsorba.

Ugyanezen uri ember egy némelly más helyeken drágalátosan simfolván a szabadelvűek ellen, ott is betétette magát a másik párttól indítványozott névsorba.

Ezek így levén, minthogy ezen életrevaló polgártársunknak igen módjában van valamit hamarjában kinyomtatni, kapta magát és kinyomtatá mindakét névsort.

És megrakta oldalzsebeit, jobbra pecsovic, balra liberalis czédulákkal.

És azóta ő urasága csunyául osztogatja ezen választói jegyecskéket a mint jött s a kinek millyen kell. —

Részéről mindegy, győzzön bár mellyik párt ő mindenestre még jobban mint Pilátus a hiszek egy istenben csakugyan benne lesz a választmányban.

Jun. 13.

A pünkösdvásárnap véres dráma indokairól határozott véleményt mondani — most még — lehetetlen; de ha e szerencsétlen esemény némelly jeleneteit, elleneink hydrafejú cselszövényeinek eddig felfedezett fonalaival egybevetjük: ha nem is bizonyossággal, de igen nagy hihetőséggel állíthatunk meg némelly állapotási és tájékozást pontokat.

Mi meg vagyunk győződve, hogy a bécsi szükkeblü politica a szláv cselszövekkel itt ismét — tán tudtán kívül tán tudtával — egy kézre játszott. —

Bécs görcsöket kap azon pondolatra, hogy belőle másodrangu város lesz, s e görcsös rohamában, dicsőség lehangolásának elkerülhetetlen bekövetkezése okait olyanokban is keresi, melyek lehetnek ugyan mellékokok, de főtenyezők nem.

Illy görcsöket kapott Bécs a magyar király azon levelére, mellyben Budapestre jöveteléről s hosszabb itmulatásáról biztosított.

Szemei előtt feltűnt azon lehetőség, hogy királyunk — ki mindnyájunk szerencsétlenségére az ő császárjuk is — megkedvelhetné s állandó lakhelyül választhatná Mátyás palotáját; s a gondolatra emissariussai rándultak le Pestre, kik e lehetőség hihetősége felől meggyőződven, annak valószínűségét megsemmisíteni igyekezzenek.

És midőn ezen emissariusok látták, hogy itt csend van, bár a szabadság érzete nyugodni nem hagy; midőn láták, hogy királyunk schol oly kevés veszélyeknek kitéve nincsen mint köztünk; s midőn láták végre a morális erőt, az ügyérti lelkesülést, s az orosz lány nyugalmat, melly jövünk felől elcsüggedni egy pillanatig sem hagy: e csendet, ez lelkesülést, s ezen nyugalmat kelle minden áron megzavarni, „coute que coute“ egyenetlenkedést és krawallt csinálni.

Mi meg vagyunk győződve, hogy az olasz katonák, az alkotmányra esküvés alkalmával sem ön fejüktől vonakodtak, hanem ez iránt felbiztat-

tattak a bécsi reactionarius politica titkos agensai által; melly politicának egyik fő terekvése: a z olasz kérdés iránti rokonszenvet minden módon megsemmisíteni.

Midőn azonban látták, hogy az eskütelési vonakodást mi épen nem vettük elly rozsz néven, sőt azt — mint önértet és eszmélni tudás tanubizonyosságait — méltányló megelegedéssel látá az értelmesebb rész, melly a két nemzetközi sympathiát, az eskü feltétlen letétele által sem hitte volna nagyobbodtnak, mint nem annak teljes elmaradása által is — megcsökkentnek: más utakról más módokról kellett gondolkodni; s a régi rendszer titkos gépezete a szláv törekvés commis voyageur-jei — s a das liebe Wienerlandból lesereglett residentialis féltékenységű kontár politikusok tábora — tudva-e vagy nem tudva, de — egy tüzet fujt; s minthogy az olasz katonaság és a polgárság közli meghasonlás, a mind három categoriaju jó madarak céljaira a legtöbb sikert ezért ide fordult minden figyelmük, hol egyébiránt az illyr és német tisztekben hű famulusokat találtak.

Hetek óta láttuk ezen embereket fehér tollas felcsapott kalapjaikkal, édes nyelveikkel és álnok jószívűségökkel járkálni alá s fel utcáinkon.

Nem tudjuk mennyire lehet része ez intrigueánsoknak az első tolvajsági veszekedésben, de az igaz, hogy az olaszokba azon hit öntetett be, hogy önkénytesek ellen, Radecki alá fognak küldetni.

A ministerium igen hibázott, midőn az első összecsapás után a veszekedő feleket — mellynek egyike fegyvertelen és gyakorlatlan volt — egymástól tökéletesen el nem választá. De nem akarunk most recriminálni magunk közt; erre most nincs idő.

Elég az hozzá, hogy együtt maradtak, de az egység köztök naponkint tágabb lön, mig z mult vasárnapon történt az, mit tudunk, de mellynek kezdetét s olly tragicaiva lételét, még homály fedi.

A cselszövő Kleeblatt pedig most így fog szólni:

„Nézz ide felséges császár; ide jönnél te e városba, melly időnként megújuló véres jeleneteket mutat fel, mellynek harangjai álmaidból zavarának fel, mellynek utcáin emberek lödöztetnek le, ide jönnél e zavarós, forradalmi városba, mellyben sem vagyon, sem személybátorság.

Igy szól a bécsi kontár politicus.

„Ide tekintetek olaszok, ti derék fiai Italiának! lássátok a magyart, melly néktek testvériséget hazudott, s most ostrommal zárt be, ályyuka szegezelve reátok, leszurva az utzákon talált testvéreiteket, ezekkel fraternizálnátok, ezek iránt viseltetnétek rokonszenvenvel ti Magyarországon levő olasz ezredek?

Igy szól a bécsi retrograd camarilla embere, kinek szemében Magyarország önállósága szálla

„Nézzétek a gyönyörű legényeket, az olaszokat, kikkel ölelkezettek, kezét szoritottatok, kiket testvéreiteknek neveztek, s hazájának függetlenségéért, szabadsági harcznak nevezelt lázadása sikereért imádkoztatok, foházkodtatok, kinek győzelmére éljent hangoztatának vissza teremték falai s veszteségei felett susogtatok, kikhez testvéri szerelmet buzgó proclamatiokat bocsátottatok — ezen olaszok gyilkolják gyermekeiteket

hátulról orozva. Vissza e gondatlan nagylelkűség-gel, e bravo és pirata nemzet nem érdemli rokonszenvetöket.

Igy szól a bécsi retrograd camarillának másik embere, kinek szemében Olaszország rövid időn kivivandó függetlensége szálla, s kinek szavait — fájdalom — egy csoport könyelmű ujjengva fogadja, s ha tőle függne nem holnap, de ma küldene 100 ezer magyar katonát Radecki parancsa alá.

„Hát ti lelkes fiai e hazának, önkénytesek! kik nemes sziveitek sugallatát követve sergeltetek a hon zászlója alá, mit szoltok e rettentő esethez?

Nem borzasztó e az, hogy nyugalmas-és biztosnak hitt köfalaitok közt leöldöstettek, nyílt csatamező helyett vágo székre vezettettek? ez hát a jutalom, mellyel önzéstelen lelkesedéstök méltányoltatik? Ide tekincsetek ti felcsapni szándékozó derék fiuk, és esküdjete fel, ha még kedvetök van.

Igy szól a Gay embere, és összezsugorítva hátát kezét dörzsöli.

S a liderliche Kleeblatt gőzösre ül s felmegyen Bécsbe, honnan mint keresztes pok néz körül háloja közepéből.

Igy tesznek ők, és azt hiszik, hogy már most nyert csatájok van.

„Legyen egyszer csak Budapest zavarban, ne menyen csak Ferdinand Budapestre, ne környezze csak Ferdinándot egy őszinte de hízélgés nélküli nép, legyen csak kénytelen ez őszinte nép még mindig Insbruckba, vagy Bécsbe, vagy tán Prágába utazni intéskedéseinek aláírása végett; jussanak csak ezen aláírás végett felküldött intézkedések a küldem légkörében; s legyen csak e légkör fő alkatrésze — mint eddig — a mi embereink lehellestől saturálva — majd eligazítjuk a többi Magyarországgal, melly bár csak 16 millió lakója van sem a 400 ezrenyi lakója Bécsből függeni nem akar, sem Slavankat járnai kedvet nem mutat.“

Illy cornutus syllogismusokkal vigasztalják ők magokat ott fenn a német dunánál (?) és s z e n t I s t v á n tornyának árnyékában; de hála istennek még van világos coup d'ouillie-ünk, mellyel különböztetni tudunk; s eszméletünk még nem veszítettük el aneyira, hogy eszközül használtassuk magunkat min magunk ellen.

Mi ügyeinket — ez olasz vérengzés által legkevésbé sem látjuk compromittalva, mint nem hisszük, hogy az olasz kérdés iránti sympathia Magyarországon az által legkissebb csorbulást is szenvedne.

Meg lehet, hogy az ármánykodók egyik célja el fog éretni, s a király Budapestre nem jövend, de még ez is kétséges, s ministerelnökünk szilárdasága e részben is sokst lehet.

A ministerium figyelmét mi most csak egyetlenre hívjuk fel, s ez: a Budapest és a z ország több részében tanyázó olasz katonaságnak a történetek iránti felvilágítása, megnyugtatósa.

Tegye ezt a ministerium mentől előbb, hogy ne előztessék meg olyan informások által, kik a vasárnapai sajnálatos eseményt elfordítva de gazcéljaikra sikert ígérő fognak előtlök magyarázni.

Mi elfojtjuk magunkba mind azt, mit ez eseményre nézve a ministeriumot illetőleg elmondhatnánk. Mi látjuk állásuk nehézségit, de látjuk

viszonyaink bonyolódottságát is. Ezért nem sózunk, őket illetőleg most semmit, csak azt mondjuk, végül:

Rendezzék a nemzeti őrséget!
Csernátoni.

Pest, június 1. 1848.

Varga János uram, megálljon csak egy szóra. Megengedjen kérem, hogy épen most alkalmatlankodom, midőn ön az országos hajózásnál egy jelentékeny kormányhivatal megnyerésében fáradozik...

A felebaráti kötelesség — mellyel ön irántam mindig oly kitűnően viseltetett — parancsolja, hogy önnel négy szem közt, valamit közöljek.

Nem hallotta kérem, mit beszélnek az emberek? ... Ön igen rúdul van ám lefestve a közvélemény előtt, s olyanokat mondanak és hirtelnek mindenfelé, mellyek, ha a közlekedési minister füleibe jutnak, úgy kibillen ön a hajóból, mellyen régen evez, hogy az ur isten sem tartja meg a vízbe fulástól.

Mit hüledezik ön? ... lássa már ez által maga magát elárulja, ön prókátor inkább, mint mérnök, legyen helyén a szive!

Mondok tehát valamit arról, mit beszélnek az emberek, úgy a mint hallottam, legalább tájékozhatja ön magát előre, mert mindenestre súlyos vádakot fognak emelni ön ellen még a napokban.

És ezen vádak nem lesz ám szabad épen ön magának sajnálatni, azaz ön saját bírójának lenni, mint a régi aranykorban.

Megvallom, nagyon rosszul cselekedett ön, hogy teljes életében mindig alattvalói üldözésben talált gyönyörűséget. Hát nem tudta ön azt felgondolni, hogy az igazságot nem lehet mindig eltiporni? olyan az, mint a paradicsom kertében elhintett jó gyümölcs magva, mellyet a sátán, hogy ki ne kelhessen, földdel hintett be, s melly az eltakart föld alatt még inkább terjeszthet gyökseleit, s nagy és virágzó terepéllé növekedett...

Aztán meg egy oly jó fogású ügyvédről, mint ön, a patvar gondolta volna, hogy g'schaftjeit úgy intézze el, miszerint azokat még ellenségei is megtudhassák, annyi éveken keresztül igen jól vitte ön dolgait, ha nem csordult, csepent innen onnan is, de arról az ur isten se tudott semmit...

No de hisz „a négy lábu is botlik“ ... és most a dologra.

Azt csiribelik a verebek, hogy ön, mióta hajózási előjáró, holmi jó barátjaival cifrán kötött, és igen ügyesen felsőbb helyeken is helybe hagyatott szerződések mellett, vajmi sok kontár munkát készített el, olyan árért, mint mások még most is tátják szájukat, és némelly esetekben megtörtént, — persze csak egy történetből — hogy az illy munkák iránt a felsőbb rendszabályok szerint tartandó előleges árlejtés is feledékenységbement.

No de hiszen e nem csuda, mikor az előjárónak annyi a gondja avval a roppant nagy fontosságú malomállások kijelölésével, melly tisztet ön gondatlan elődei oly csekélységnek tartottak, hogy azt vagy a legutolsó, vagy oly egyénekre bízták, kiknek épen legkevesebb foglalkozásuk

volt, de szégyelték is azt maguk teljesíteni, nem találván abban azt a sublimis tudományt, mellyet ön már — azt mondják — rég fölfedezett, hanem azért osztán nem is került ám a molnároktól oly megbecstelenítő piszkos vád a hajózási osztály ellen, mint ön uralkodási időszakában.

Hogy ön mindenütt a vidéken, hol hivataloskodott, pro memoria malomrészevényeket szeregetett, csak úgy isten nevében az nem tesz semmit — azért kötik a lovat jászolhoz, hogy egyik belőle...

Ez mind hadján: de egyre folborsózik a becsületes ember háta... hogy egy jámbor, becsületes és hivatalában megöszült főmérnök az ön méltatlan üldözési áldozatául esett el, számos családjával együtt, és az igazságnak ezen vértanuja által ön ellen beadott alapos vádjait magának signáltatván, ön azokat éveken keresztül az elnyomott és búba merült panaszló holtáig tartóztatta magánál tárgyalatlanul... és ekkor újra kezdte piszkolni, azt, ki már nem szólhatott többé, s illy módon igyekezett saját tisztátalan ügyét szép köntösben előállítani...

Bővebben és a fontosabbakat részletesen közelebbi találkozásunkkor mondandom el, annyit említek még, csak miszerint ön igen jól teszi, hogy a hajózási osztálynál kíván tovább is alkalmaztatni, legalább a molnároknál — noha vakarni fogják fejüket — szájukon marad a lakat... Aztán meg ez a hivatal — ha úgy is jó, a hogy ön vitte — biz a legkönnyebb, és prókátor is elviheti, s ha másnak nem is, önnek bizonyjal jó zsiros falatokat hoz a konyhára.

Isten önnel... a viszontlátásig.

A néphez. A haza üdve mindenek felett!

De miből áll a haza? A földből?

Ezt tán senki sem fogja állítani. A föld soha vész el.

Tehát a haza a nép. — És a népet néhány aristocrata teszi é? vagy egyik másik haza lakosinak egyeteme?

A felelet világos.

Mit tesz tehát: „a haza üdve mindenek felett“?

Hogy a nép egyeteme a lehető legjobb állapotba helyeztessék.

Magyarhont a bécsi burocracia nyomta. A magyar aristocrata csekély száma miatt magát nem emáncipálhatta.

A nép egyeteméhez fordult tehát mondván én veled egyenlő akarok lenni, de segíts a hazát szabaddá tenni.

A nép csatlakozott. S most az egyenlőségnek szűk határokat akar szabni az aristocrata. A jog egyenlőséget, mellyet a forradalom kimondott, az országgyűlés magáévá tett, melly a hírlapok hasábjain ott gondoskodik — az életben megölte. Igen az aristocrata — kiváltságainak némelly rongyait meg akarja tartani.

Illy osztályozás a polgárok közt az érdekességnek mérge. S hol érdekesség nincs, ott a haza üdvéről szó sem lehet.

E bajon segítni kell!

E bajon segítni a jövő országgyűlés feladata. S miként lehet a bajon segítni?

Nagyon világos a felelet.

Ha a nép egyetemének érdekét képviselőkné lesznek többségben.

S ez ismét kitől függ?

A néptől! mert most már szabad, isten adta jogát gyakorolnia; maga választja képviselőit.

Azért nép vigyázz!! ha szemeidet felnyitod, könnyen ki fogod ismerni embereidet. Vannak emberek, kik téged eddig embernek sem néztek, most pedig hizelkedve czirógatnak; ismétlen magadra vigyázz!!

A tekintetes karok és rendek azt mondták, hogy te éretlen vagy jogaid gyakorlására. Bizonyítsd be az ellenkezőt!

Baranyában a siklósi kerület már bebizonyította, midőn csak nem egyetemcsen Tancsics Mihált, a testestől lelkestől nép emberét óhajja követének. Mit szóltak ehez tt. kk. és rk?!

Uraim! önök se keserítsék a népet. Most a hazának hű polgárok kellene. A nép pedig csak oly hazához tud hű lenni, melly irányában méltányos. Tancsics Mihál kéretik e cikknek lapjában közlésére.

Munkácsy Albert.
ref. lelkész.

Pest 1848. Jun. 12.

Hol voltak tegnap este 9—10—11 órakor városunk legrémitőbb óráiban mart. 15—dike óta a mi hatósági előjáróink?

Hol voltak különösen közülök azok, kik a talán küszöbünkön álló veszteljes napokban városunk kormányát tovább is kezükön tartani kívánják?..

Mi nem láttuk őket sem a vérpalota terén, sem a városbáznál, sem a szabadság terén.

Láttuk, miként sietett Perczel Mór csak hamar az első lövések után a város házához és parancsolt riadót dobolni s vészharangot huzni.

Láttuk miként siettek a vészhangokra nemzetőrségünk bátrabb s lelkesebbjei százanként fegyveresen a szabadság terére parancsot fogadandók. —

Hallottuk miként ácsorgás közben a hozzájuk szárnyaló hírekre, s a közbe közbe elődült lövésekre türelmet vesztve töltésekért kiáltozának.

Értettük hogy Pest város több ezer fegyveres nemzetőrei részére csak egy patrón is készletben nincs. —

Láttuk miként akarta betörni egy csapat tulbuzgó nemzetőr a szomszéd fűszeres bolt ajtaját, hogy az ott állítólag létező néhány font puskaport és ónat hontársai mentésére felhasználja.

És láttuk miként állott elébe Horváth Kar. polgártársunk testével fedezve a bolt ajtaját, figyelve nemzetőrtársait, hogy jó szándékuk rablásvágy élesztésére s alkalmául ne szolgáljon, igérve hogy a radic. kör készletben levő löporát s golyóját részükre tüstént kieszközölné. A kör által készséggel kiszolgáltatott löporát és golyót a városbáznál azonnal ki is osztotta.

És még ezek után is hol volt a már türelmetlen nemzetőrség vezérletére s parancsok osztására csak egy látósági tekintély is?

Mi nem láttuk őket, szarukat nem hallottuk.

Hallottuk, de nem hatósági tekintélytől — eredménytelenül elhangzani azon erélyes felhívást, melly később katonai intézkedés nyomán is meglett, elzárni a vérpalota környékét, az ahhoz vezető utcák végén s az országuton.

Lám lelkes szomszédink a budai derék Blouseosok több ezer kész töltéseikkel milly korán segedelünkre termeltek.

Uraim vannak esetek, midőn fotolgatásra nincs idő, de tenni kell!

Csányi Dániel.

A közlőnyről.

Addig zaklatták Szemerét, hogy egy holnap gondolkodás után végre megjelent a ministeri hivatalos közlőny.

És még sokan kezdik becsületesen declinálni azon irodalmi kapacitásuk auctoritását, kik a hivatalos lapot szerkeztik.

Ugy látszik, hogy a közlőnynek belföldi rovata nem egyéb, mint hasonmása a megyei táblalabirák jegyzőkönyveinek, a mellyekben sokszor égbekiáltó sujtásokban kanyarog a vármegye hivatalos pennája.

A külföld csinosan van benne fordítva, s olly izzó lüzzel írva, hogy három arasztos hasáb után egyszer jutott eszébe az írónak egyegy árva punctumot oda szurni.

Mások szerint a ministerialis laptól egészen mást érdekesebbet vártam. Szerették volna például, ha a ministerium külpolitikáját általánosságban kezdte volna kifejteni.

Ez igen érdekes volna, mert most már meglehetősen önálló országunk, s így a külpolitikát illetőleg Austriától önállólag különböző elveket kell tartanunk. stb.

Minő tévedések.

Az egész egy kis rosz felfogásból ered.

Mert a ki azt hiszi, hogy hivatalos lapnak érdekgerjesztésre kell törekedni, az csalódik.

A kormánytól nagy illoyalítás volna, ha ő közöltségen, s olly erővel, a minővel ő egy lapot kezelhetne, a többi lapokkal versenyre szállna.

A hivatalos lapot nem is lehet másképp tekinteni, mint egy hivatalos jegyzőkönyvet, a mellyben egyszerűen és szárazon az ország állása leírva foglaltatik.

Amegyei jegyző-könyvek e végre leghitelesebb kulfők. Hanem, hogy ezen jegyző-könyvek sokszor kétségbeejtő stílusban fogalmazvák az tagadhatlan.

A curialis stílusra nézve adhatná a ministerium valami javító instructiót, melly elüssön a régi pedant modortól.

Bár hogy maga Szemere e részben kibocsátott körleveleiben igen rosz példával ment elő az világos.

„Kossuth hírlapja.“

Folyó évi július 1-ső napjától kezdve megjelenik minden nap (hétfőt kivéve) minden eddigi magyar lapnál nagyobb egész iven. Félévi előfizetési ára Budapesten házhoz hordással boríték nélkül 8 pgő ft. postán borítékban hetenként hatszor küldve 10 pngő ft. Kevesebbszer küldve 9 pft.

Felvételnek e lapba minden hirdetémenyek; négyszer hasábozott, kis betűkkel szedett sorért 3 pgő kr, kettős hasábu sorért pedig 6 pgő kr. számittatik.

Előfizetheti Peston (jelenleg a Nádor-utczában (előbb Szél-utca) Döring-házban, nem messze a Tigris vendégfogadótól, hol a Nádorhoz címzet kávéház van) folyó évi június 14-dikén tul pedig előfizetheti a Kecskeméti és Zöldkert-utca sarkán épült előbb Alnási-ház most a pesti takarékpénztár 90. szám alatti háza első emeletében (reggeli fél 9 órától 12-ig, délutáni fél 3 órától 5-ig), vidéken minden postahivatalnál.

A Kossuth hírlapja kiadó hivatala.

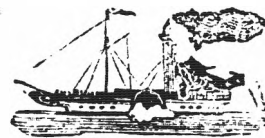

Magy. közép-ponti vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé	személyvonat reggeli 6 órak.
„ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 ór.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 perc.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perc.
„ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perc.
Pestről Váezfelé	reggel 6 óra 30 perc.
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pestfelé	reggel 8 órakor
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „

Gőzhajók járása

1848-ik évi május 1-jétől kezdve.

Pestről Bécsig naponkint, reggeli 6 órakor, kapcsolatban Győrrel.

„ Orsovára minden vasárnap, reggeli 5 órakor. Galacz és Konstantinápolyi kapcsolatban az oláh részen, és május 7- és 21-kén Odessával.

„ „ minden csütörtökön reggeli 5 órakor (minden 14 napokban egyesül Galacz és Konstantinápolyal a török részen.)

E gőzösök megérkeznek Orsováról minden vasárnap reggeli 4 órakor, és minden csütörtökön délutáni órákban.

„ Tittelig minden kedden és pénteken reggeli 5 órakor, le- és fölfelé Eszéken át; a kedden elinduló gőzös Szegeddel kapcsolatban áll.

E gőzösök minden vasárnap és szerdán délutáni órákban Tittelből megérkeznek.

Vontatóhajók indulásai.

Pestről Bécsbe minden hétfőn és csütörtökön elindulnak; és minden szerdán és szombaton megérkeznek.

„ Orsovába minden kedden elindul, és minden szerdán megérkezik.

Szolnokból Tokajra.

E gőzös-járás folyvást folytattatik, ha semmi akadály nem lép közbe, minden csütörtökön Szolnokból Tokajra, minden vasárnap Tokajból Szolnokra.

Pest, május 1-jén 1848.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **minden este** Előfizetheti e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.**